

Rækkevidde, end selve den opstaaede Uoverensstemmelse i og for sig berettiger til.

Skal Raadet imidlertid kunne faa Betydning i denne Henseende, maa der ikke alene paahvile Arbejdsgiveren en *Ret* til at give Møde i Raadet, men ogsaa — naar Raadet ønsker hans Nærværelse — en *Pligt* hertil. Dette har man da ogsaa ment at maatte lade faa Udtryk i Lovforslaget, jfr. § 9, Stk. 2.

Men foruden at deltage i Raadets almindelige Møder, maa Arbejdsgiveren, for at han skal kunne betragte Raadet som et ogsaa i hans Interesse oprettet Organ, have Adgang til at begære Møder afholdt i Raadet, og denne Adgang er efter Lovforslaget forbeholdt ham gennem den i Forslagets § 5, Stk. 2, indeholdte Bestemmelse, hvorefter Forretningsordenen skal fastsætte, at Arbejdsgiveren kan foranledige indkaldt til Møde i Raadet.

Arbejdsgiverens Medvirken i Bedriftsraadenes Arbejde har ogsaa fundet Udtryk i flere af de udenlandske Bestemmelser om Bedriftsraad. Efter den tsekkiske Lov udpeger Arbejdsgiveren saaledes en Raadgiver for Bedriftsraadet uden Stemmeret. Efter den norske Lov skal Udvalget have Adgang til mundtlig at forhandle med Arbejdsgiveren, naar Udvalget ønsker det. Efter de norske og svenske Kommissionsforslag skal Arbejdsgiveren besætte et Mindretal af Pladserne som almindeligt Medlem af Raadet. Endelig er Arbejdsgiveren ogsaa hyppigt repræsenteret i de frivillige Raad i England og Amerika.

Da man, som tidligere nævnt, maa anse det for at være af betydelig Vigtighed, at Bedriftsraadenes Arbejde sker i nøje Tilknytning til Arbejdernes faglige Organisationer, har man ved § 9, Stk. 3, givet de i vedkommende, til Behandling foreliggende Spørgsmaal interesserede Arbejderorganisationer Adgang til gennem Repræsentanter at deltage i Raadenes Forhandlinger med Arbejdsgiveren. Til Gengæld bør da ogsaa de interesserede Arbejdsgiverorganisationer, hvoraf Arbejdsgiveren er Medlem, have samme Adgang til at deltage i Forhandlingerne.

Til § 10.

Paragraffen indeholder Hjemmelen for Bedriftsraadene til at Arbejdsgiveren at kræve meddelt saadanne Oplysninger vedrørende Virksomheden og dens Drift, som er nødvendige, for at Raadet kan løse de det efter Loven paahvilende Opgaver. Det vil formentlig ikke paa Forhaand være muligt mere præcist at angive, hvilke Oplysninger Raadets Beføjelse angaar, men

det maa afgøres i hvert enkelt Tilfælde. For saa vidt Raadet og Arbejdsgiveren ikke er enige om Nødvendigheden for Raadet af at faa meddelt bestemte, begærede Oplysninger, kan Sagen forelægges for Socialministeren, hvis Afgørelse er endelig og ikke kan indbringes for Domstolene.

Undtagelser fra denne Arbejdsgiverens Pligt til at meddele Raadet de for dets Virksomhed nødvendige Oplysninger bør imidlertid gælde, for saa vidt angaar Drifts- og Forretningshemmeligheder, og dette har da ogsaa fundet Udtryk i Slutningen af Paragraffens 1. Punktum.

Samtidig med, at der paalægges Arbejdsgiveren en Pligt til indenfor visse Grænser at meddele Raadet Oplysninger, maa der imidlertid drages Omsorg for, at der paahviler Raadets Medlemmer en Tavshedspligt overfor uvedkommende med Hensyn til saadanne Oplysninger, hvis Udbredelse kan være til Skade for Virksomheden. Indenfor denne Grænse maa Raadet imidlertid have Adgang til om fornødent og med Benyttelse af de af Arbejdsgiveren meddelte Oplysninger at optage Forhandling f. Eks. med Fagforeningerne for at opnaa den i begge Parters Interesse ønskelige Samvirken mellem disse Organer.

Med Hensyn til Arbejdsgiverens Oplysningspligt efter de gældende fremmede Love skal anføres, at den tyske Lov paa lægger Arbejdsgiveren en Pligt til — med mindre Drifts- eller Forretningshemmeligheder vilde blive røbet derved — at give Raadet Oplysning om alle Forhold vedrørende Arbejdsaftaler og Arbejdernes (Funktionærernes) Virksomhed og at forelægge Raadet Lønningsbøger og de til Gennemførelse af de bestaaende Tarifoverenskomster nødvendige Dokumenter. Efter den tsekkiske Lov af 12. August 1921 skal Arbejdsgiveren tilstille Nævnets Formand eller Næstformand Afskrifter af alle Arbejdsaftaler og Arbejdsordninger samt Ændringer deri.

Til § 11.

Da Bedriftsraadenes Oprettelse efter Ministeriets Mening — som tidligere nævnt — er saavel i Arbejdsgiverens som i Arbejderens Interesse, har man fundet det rimeligt, at Udgifterne ved Bedriftsraadets Administration bæres lige af begge Parter. Man har endvidere anset det for ønskeligt — for ikke at forøge Raadets Administrationsudgifter — at Betalingen af den Arbejderne paahvilende Andel kan ske igennem Tilbageholdelse ved Arbejdsgiverens For-